

Skupiając się tylko na rynkach krajowych, Sąd błędnie pominął okoliczność, że terytorialny zakres rozpoznawalności znaku towarowego jest tylko jednym z kryteriów branych pod uwagę przy dokonywaniu oceny, czy znak uzyskał odróżniający charakter w następstwie używania w całej Unii Europejskiej. Sąd popełnił zatem błąd, nie uwzględniając kryteriów mających znaczenie w kontekście „jednolitego rynku”, w szczególności (i) części odbiorców, co do których wykazano, że znak towarowy jest im znany, w porównaniu do ogółu konsumentów w Unii Europejskiej; (ii) znaczenia geograficznego oraz rozkładu obszarów, co do których uzyskanie odróżniającego charakteru przez znak zostało wykazane; oraz (iii) gospodarczego znaczenia obszarów, co do których uzyskanie odróżniającego charakteru przez znak zostało wykazane dla danej części europejskiego rynku towarów i usług.

Rozwiązania przyjętego w zaskarżonym wyroku nie da się uzasadnić publicznym interesem, na którym opiera się rozpatrywana bezwzględna podstawa unieważnienia prawa do znaku. Istnieją mechanizmy pozwalające na zrównoważenie prawa właściciela unijnego znaku towarowego do dochodzenia swoich wyłącznych praw nawet w tych państwach członkowskich, w których uzyskany przez unijny znak towarowy odróżniający charakter różni się od odróżniającego charakteru uzyskanego przez ten znak w innych państwach członkowskich.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2016, L 79, s. 44; Dz.U. 2016, L 261, s. 10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja),
w dniu 27 lutego 2017 r. – Messer France SAS, następca prawny Praxair/Premier ministre,
Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de
l'environnement, de l'énergie et de la mer**

(Sprawa C-103/17)

(2017/C 161/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Messer France SAS, następca prawny Praxair

Strona pozwana: Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

Pytania prejudycjalne

„1. Czy jeżeli państwo członkowskie, które po wejściu w życie dyrektywy 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. (¹), nie ustanowiło żadnych przepisów mających na celu wprowadzenie akcyzy za zużycie energii elektrycznej, ale utrzymało w mocy pośredni podatek, który wraz z lokalnymi podatkami obciążał to zużycie:

— to zgodność rozpatrywanego podatku z dyrektywami 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. (²) oraz z dnia 27 października 2003 r. należy ocenić w świetle warunków ustanowionych w art. 3 ust. 2 dyrektywy z dnia 25 lutego 1992 r. dla „innego pośredniego podatku» — mianowicie realizacji jednego lub wielu szczególnych celów oraz zgodności z zasadami opodatkowania znajdującymi zastosowanie do podatku akcyzowego oraz podatku od wartości dodanej”

— czy też utrzymanie „innego pośredniego podatku” możliwe jest wyłącznie przy istnieniu zharmonizowanej akcyzy, i wreszcie czy przy takim założeniu, rozpatrywany podatek mógłby zostać uznany za akcyzę, której zgodność z tymi dwoma dyrektywami należałoby wówczas oceniać w świetle ogółu przepisów dokonujących harmonizacji przewidzianych tymi dyrektywami?”

2. Czy podatek akcyzowy od zużycia energii elektrycznej, z którego dochód przeznaczony jest zarówno na finansowanie wydatków związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i z kogeneracji oraz na wprowadzenie geograficznie ujednoczonych taryf, a także obniżanie ceny energii elektrycznej dla gospodarstw domowych o niskim dochodzie, należy traktować jako realizujący szczególne cele, w rozumieniu przepisów art. 3 ust. 2 dyrektywy z dnia 25 lutego 1992 r., powtórzonych w art. 1 ust. 2 dyrektywy z dnia 16 grudnia 2008 r. (³)?

3. Czy w sytuacji gdy tylko niektóre z realizowanych celów mogą być traktowane jako szczególne w rozumieniu tych przepisów, podatnicy mogą domagać się całkowitego zwrotu spornego podatku czy jedynie tej jego części, która wśród wszystkich wydatków, które finansuje nie spełnia przesłanki szczególnego celu?
4. W przypadku gdyby, w zależności od odpowiedzi udzielonej na poprzednie pytania, system podatku na usługi użyteczności publicznej w zakresie dostawy energii elektrycznej był w całości lub w części niezgodny z zasadami opodatkowania energii elektrycznej przewidzianymi w prawie Unii, to czy art. 18 ust. 10 akapit 2 dyrektywy z dnia 27 października 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że do dnia 1 stycznia 2009 r. przestrzeganie minimalnego poziomu opodatkowania przewidzianego w tej dyrektywie stanowiło jedyny, wśród zasad opodatkowania energii elektrycznej przewidzianych w prawie Unii, obowiązek nałożony na Francję?.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2017 r. – UAB Aviabaltika/BAB Ūkio bankas

(Sprawa C-107/17)

(2017/C 161/14)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: UAB Aviabaltika

Druga strona postępowania kasacyjnego: BAB Ūkio bankas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 5 dyrektywy 2002/47⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia przepisów prawa, które przewidują, że zabezpieczenie finansowe nie wchodzi w skład aktywów pozostałych po ogłoszeniu upadłości przyjmującego zabezpieczenie (banku w stanie likwidacji)? Innymi słowy, czy państwa członkowskie są zobowiązane do ustanowienia przepisów prawa wymagających, by przyjmujący zabezpieczenie (bank) de facto był w stanie zaspokoić swoje roszczenie zabezpieczone przez zabezpieczenie finansowe (środki zgromadzone na rachunku banku oraz prawo do wysuwania roszczeń z tytułu tych środków), pomimo faktu, że zdarzenie uprawniające do egzekwowania wystąpiło po wszczęciu postępowania likwidacyjnego w odniesieniu do przyjmującego zabezpieczenie (banku)?
- 2) Czy zgodnie z wykładnią systemową art. 4 ust. 1 i 5 dyrektywy 2002/47 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te przyznają dającemu zabezpieczenie prawo do żądania, by przyjmujący zabezpieczenie (bank) przede wszystkim uzyskał zaspokojenie swojego roszczenia, zabezpieczonego przez zabezpieczenie finansowe (środki zgromadzone na rachunku banku oraz prawo do wysuwania roszczeń z tytułu tych środków), poprzez wykorzystanie zabezpieczenia finansowego i, odpowiednio, nakładają na przyjmującego zabezpieczenie obowiązek nadania skuteczności takiemu żądaniu, pomimo wszczęcia względem niego postępowania likwidacyjnego?